

39421

LAPPLAND

Vilhelmina

1944-04-17

JOHANSSON, Nils-Oskar, 1944

Lappguden i Stalon

4 bl 4:0

Lappguden i Stalon.

Dom sag att då ska finnes en lappgu
 oppi Stalon. Dom ha försäkt å let åtn men då
 är omöjligt att hitt åtn. Men dom seg, att om
 dom leln pån mesammarskväll så ska
 dom fo sin, men då spøke allti na anne,
 så dom bli narre kut derifrån, å då dom kom
 tellbaka så finn dom ^{int} int.

Då var na lappa som skull
 buffer (flytta) uti lanne på höstn. Då är
 länge sen. Å så gjord dom en boje oppå stor-
 kulln på Stalonberge, mearn dom samle
 rena för å släpp dom utöver lanne. Då dom
 hadd sanke rena farditt, å skull fara jälv
 så hadd dom mistå lillpajken, som var års-
 gammal. Då var snön på backen, så pajken
 kunne ^{inte} gå, så dom försto int hore bårne
 kunne komma bort. Dom letå i två daga men

ULMA 39421

da' gatt dom fara. Dom trodd att na vilddjur
hadd stå oppen.

Så gick hele vintern, lapparna var
uli tanne, å då då vart vårn igen, så vånne
dom om tellbaka tell fjelle. Då dom komme
buffrenes ve rena å alpen rätte Malgomaj,
å kommä så langt västet, så dom såg stor
Stalomberge, dom sin kvinne stå å hall å
barn på armen, å ropå: "Kom hit skå ji fo
igen barn. Men ji skå äffer ått lappigun,
som bo heri Stalomberge, nan gang
da' å da'." Lapparna skyndade sig
för att se efter vad det var för syn, de
finner sitt fölorade barn glad och välbe-
hållen, sittande i den vita vårsnön.

Vidare berättar sagan, att en skogs-
tjänstemann skulle titta på några
himmerdrivningar, då han kom till en,

för honom skänd skog. Han komme int
förstå varför han int kenne igen seg.
Lora skent, a' da' va sa' vaskert ver (väder).
Tellslut räken en fatit stor a' styggen
gobbe. Da' sag ut som han var got ta' trea'.
Men yga don klingre inwi skallu pan'.
Han skynt sa' ne diti Staloubyn a'
skull kall på hjälpa, för nu hadd'n
fonne lappgun. Men da' han komme
tellbaka wyri berge fann han int
igen ställe där lappgun var. Da' för-
stod han att lapparnas magiska kraft
dolde guden för hans ögon.

Vidare säger sagan att ung-
domarna i Staloubyn hade beslutat
att söka guden en midsommarsafton.

Den geck wyri Stalouberge
på mesammarsnatta. Da' va sa' just som

mitt på dan. Då dom komme västa på
berge fo dom si, som en platta fint
gjort, än laga omkring som va gjort så
fint så järna. Då va så slätt ä fint
innom en dan lagan som va krusi
ä mytja krumelura på. Ungdomen
vart gla, ä sa att nu ha vi foune lapp-
grava, ä sto just fardi ä spänn ti skranke
ä ta ve så him. Då fo dom si hora dä
brunn tin gärl neri byn. Då vart dom narre
kut neri byn, ifrån alltihop, ä då dom
komme fram så int brann dä narting.
Då försto dom att dä var en villförsyn
alltihop. Då gick dom tillbaka oppi
berge, men dä fanns dä ingenting der.
Lappras bradd gönt sin skatt.
Denna historia är berättad av Albert Ahmrot
i mitt hem och är upptecknad av Nils-Oskar Johansson

Fack 237, Vilhelmina. Lpl.

ULMA 39421